

תלמודו בידו

דף צד עמוד א

יבמות

א] עד אחד המעיד שמת הבעל בחיי בנו או שמת היבם, האם נאמן להתירה היבמה לשוק ?

ב] כיצד הוכיח רב ששת שעד אחד נאמן להתיר יבמה לשוק, וכיצד נדחה ?

ג] האם אשה נאמנת לומר שמת בעלה או היבם ?

ד] כיצד דרשו הפסוק "ואשה גרושה מאישה" ?

א] הספק: האם נאמן כיון שבדבר העשוי להתגלות אינו משקר. או אינו נאמן, כי פעמים ששונאת היא את היבם, ואינה בודקת לפני שתינשא לזר.

רבא: נאמן, שאם נאמן להתיר אשת איש שבכרת, כל שכן שנאמן להתיר יבמה לשוק. ונדרחה, שהרי אשה נאמנת להעיד שמת בעלה, אך אינה נאמנת שמת היבם.

ב] הוכחה: שנינו, אמרו לה מת בעליך ואחריו בנך, ונשאת לשוק, וחזרו ואמרו לה שתחילה מת בנה ואחר כך בעלה והיא זקוקה ליבום, תצא.

ולר' עקיבא שיש ממזר מחייבי לאווין, הולד שנולד הוא ממזר ודאי. ומוכרח שבתחילה עד אחד התירה לשוק והיה נאמן, והכחישהו שני עדים. שאם שנים התירו לשוק, הרי זה תרי ותרי ואינו אלא ספק ממזר. דחייה: שמא שנים התירוהו לשוק, ושנים אחרים הזימום, שכת השניה נאמנת.

ג] בעלה: נאמנת. בין שיש לו בנים כדי להינשא לזר, ובין שאין לו בנים כדי להתייבם. יבם: אינה נאמנת כדי להתיר את עצמה להינשא לשוק.

ואפילו לר' עקיבא שסובר שאם תינשא לשוק באיסור יהיה ולדה ממזר, אין סומכים עליה שתבדוק היטב לפני שתינשא לשוק.

ד] ר' אלעזר: אשת איש שקיבלה קידושין מאחר ונתן לה גט, אין הגט פוסלה לכהונה. רב: נתן לה גט ואמר "את מגורשת ואין את מותרת לכל אדם", ומת, פסולה לכהונה.